

- stwierdzenie nieważności art. 3, 3a, art. 4 ust. 3 i 4, załącznika II, art. 5 ust. 2 lit. b), c) i d), art. 5 ust. 3, załącznika VI oraz art. 11 rozporządzenia Rady (UE) nr 833/2014 z dnia 31 lipca 2014 r. dotyczącego środków ograniczających w związku z działaniami Rosji destabilizującymi sytuację na Ukrainie, zmienionego rozporządzeniem Rady (UE) nr 960/2014 z dnia 8 września 2014 r.;
- ponadto lub ewentualnie, stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady (UE) nr 833/2014 oraz decyzji Rady 2014/512/WPZiB w zakresie, w jakim dotyczą one skarżących;
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżące podnoszą dziewięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że Rada nie przedstawiła wystarczającego uzasadnienia, pozwalającego na pełną kontrolę materialnej i formalnej zgodności z prawem przepisów, o których unieważnienie wnoszą skarżące (zwanym dalej „spornymi środkami”), oraz że naruszyła prawo do obrony i prawo do skutecznej ochrony sądowej przysługujące skarżącym w odniesieniu do spornych środków.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że Rada nie przedstawiła żadnych materiałów, które mogłyby uzasadnić, lub uzasadniają, sporne środki jako zmierzające do słusznego lub zgodnego z prawem celu.
3. Zarzut trzeci dotyczący niezgodności spornych środków ze zobowiązaniami Unii Europejskiej wynikającymi z prawa międzynarodowego zgodnie z umową o partnerstwie i współpracy z Rosją lub zgodnie z GATT.
4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że Rada nie posiadała właściwości, aby przyjąć sporne środki, lub że te środki są niezgodne z prawem, ponieważ żaden racjonalny związek między celem wskazanym w decyzji Rady 2014/512/WPZiB a środkami wybranymi, aby wdrożyć ten cel, nie wynika w sposób oczywisty ani w następstwie logicznego rozumowania.
5. Zarzut piąty dotyczący tego, że rozporządzenie Rady (UE) nr 833/2014 nie wdraża prawidłowo przepisów decyzji Rady 2014/512/WPZiB w zakresie, w jakim Rada nie była właściwa do jego przyjęcia lub, jeśli była właściwa, nie mogła zgodnie z prawem przyjąć art. 3 rozporządzenia Rady (UE) nr 833/2014, ponieważ (przynajmniej) *prima facie* jest on niezgodny ze stanowiącymi jego podstawę przepisami decyzji Rady 2014/512/WPZiB, a mianowicie z jej art. 4.
6. Zarzut szósty dotyczący tego, że Rada nie posiadała właściwości do przyjęcia spornych środków, lub nie mogła zgodnie z prawem ich przyjąć, ponieważ naruszają one podstawową zasadę równego traktowania oraz zakazu arbitralności.
7. Zarzut siódmy dotyczący tego, że Rada nie posiadała właściwości, aby przyjąć sporne środki, lub nie mogła zgodnie z prawem ich przyjąć, ponieważ nie są one proporcjonalne – lub nie zostało wykazane, że są one proporcjonalne – do celu zamierzonego w decyzji Rady 2014/512/WPZiB. Ponadto, w konsekwencji braku proporcjonalności, te przepisy: a) ingerują w kompetencje prawodawcze Unii określone zgodnie ze wspólną polityką handlową; b) stanowią niedopuszczalne naruszenie praw podstawowych przysługujących skarżącym, a mianowicie prawa własności oraz ich wolności prowadzenia działalności gospodarczej.
8. Zarzut ósmy dotyczący tego, że przynajmniej częściowo zamierzeniem leżącym u podstaw spornego przepisu mogła być realizacja celu odmiennego niż cel wskazany – w szczególności wobec braku jakiegokolwiek uzasadnienia spornych środków i ich charakteru – oraz że w innym odrębnym względzie uprawnienia przyznane w decyzji Rady 2014/512/WPZiB stanowiły przedmiot nadużycia.
9. Zarzut dziewiąty dotyczący naruszenia konstytucyjnej zasady gwarantującej pewność prawa, w tym braku jasności kluczowych terminów zawartych w spornych środkach.

Skarga wniesiona w dniu 10 października 2014. r. – Hong Kong Group/OHIM – WE Brand (W E)

(Sprawa T-718/14)

(2014/C 431/65)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Hong Kong Group Oy (Vantaa, Finlandia) (przedstawiciel: adwokat J. Spåre)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: WE Brand Sàrl (Luksemburg, Luksemburg)

Dane dotyczące postępowania przed OHIM

Zgłaszający: Strona skarżąca

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Graficzny znak towarowy zawierający element słowny „W E – zgłoszenie nr 10 763 795

Postępowanie przed OHIM: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 4 sierpnia 2014 r. w sprawie R 2305/2013-2

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji i uwzględnienie dokonanego przez stronę skarżącą zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego;
- obciążenie OHIM i WE Brand Sàrl kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 13 października 2014 r. – Belgia przeciwko Komisji

(Sprawa T-721/14)

(2014/C 431/66)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Królestwo Belgii (przedstawiciele: L. Van den Broeck i M. Jacobs wspierani przez adwokatów P. Vlaemmincka i B. Van Voorena)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zalecenia Komisji 2014/478/UE z dnia 14 lipca 2014 r. w sprawie zasad ochrony konsumentów i graczy korzystających z usług hazardowych online i w sprawie ochrony nieletnich przed grami hazardowymi online;
- obciążenie Komisji kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia zasady kompetencji powierzonych przewidzianej w art. 5 TUE, ponieważ nie została wskazana ważna podstawa prawna upoważniająca Komisję do wydania zaskarżonego aktu.
2. Zarzut drugi dotyczy naruszenia zasady kompetencji powierzonych, ponieważ traktaty nie upoważniają Komisji do wydania aktu o charakterze harmonizacyjnym w dziedzinie gier hazardowych.